

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τόσο πολύ ταράχτηκε, ώστε χωρίς νύχνη τη δύναμη και να φωνάζει κάν, γονάτισε άμεσως και μπλέκοντας τα χέρια της με ίκετευτικό τρόπο, κύταζε βουβή τους δημίους της.

Αντίθετα ή παραμύθια άρχισε απ' την πρώτη στιγμή ακόμη να υπήγν γοερές κραυγές μέσα στο σκοτάδι.

Οι Μεξικανοί αυτοί ληστές, όλοι

τους συνηθισμένοι σε τέτοιου είδους επαγγελματικά άπρόοπτα, δεν έχασαν καιρό. "Αρπάζαν πρώτα τη γριά, της θούλωναν το στόμα με το ίδιο της το μάλλινο σάλι κι' ύστερα ένας από αυτούς την άναποδογούνησε τραχειά στο χώμα και πάτησε δυνατά το στήθος της με το γόνατό του. Οι άλλοι πάλι, έντωμαζύ, τριγύρισαν τη γονατιστή και μουδιασμένη απ' την τρομάρα της κοπέλλα κι' άρχισαν να την άπογυμνώνουν απ' τα κοσμήματά της.

Ξαφνικά όμως, ένα γυμνό σπαθί σφύριξε επάνω απ' τα κεφάλια τους και δυο από αυτούς κυλιόταν στο χώμα κατακτατόμενοι. Καλομένοι, θλασθημώνας κι' ούρλιαζοντας με μανία.

Οι άλλοι, οι θύριοι, έξαλλοι απ' την άσυνήθιστη αυτή επέμβαση ή οποία—φάνεται!—δεν συμπεριλαμβανόνταν στο πρόγραμμα της θραυδίας των, θέλησαν να εκδικήσουν τους δυο χτυπημένους συντρόφους των και ρίχτηκαν με λύσσα κατά το άγνωστο.

"Έκείνος δεν φάνηκε να λογαριάζει την άριθμητική ύπεροχμή τους. Πήδησε άμεσως δυο-τρία θήματα προς τα πίσω, ανέμιε το σπαθί του προφυλακτικά, απέκρουσε τις πρώτες επίθεσεις των με μυχρό και τραγαχτικό θόρρος και τούς ειπε ορκαχικά:

—Θά σάς βαθμολογήσω άσχημα, παληόσκυλλα, και θά σάς άπολύω απ' την ύπηρεσία μου!

Οι κακοποιοί άφισαν άμέσως μιά κραυγή καταπλήξεως, άπομοχώρησαν εύλαστικά κι' έβαλαν τα σπαθιά τους στις θήκες, μουρμουρίζοντας:

—Ο άρχηγός μας!...

—Ω, ώ! Ξανάπε και πάλι σαρκαστικά ο άγνωστος, προχωρώντας προς το μέρος τους. Με γυνάριστες επιτέλους, κανάηδες... Λίγο να άπογούσατε άκόμα, και θά σάς συγύριζε ή κόψη του σπαθιού μου...Και τώρα, πέστε μου, τί χάλια είν' αυτά; 'Από πότε άρχισατε να κακοποιήτε και γυνάκες;...

Οι ληστές δεν έβγαλαν μιλιά. Κρατόσαν μονάχα σκυφτό το κεφάλι τους κι' έδειξαν με τί στάσι τους τη ντροπή και την πικρή μεταμείλειά τους.

—"Ε, αυτό σάς τιμάει τουλάχιστον, κατεργάρηδες μου! έξακολούθησε ο άγνωστος. Νοιώσατε σε τί ανανδρία πήγατε να μπλέξετε, επιτέλους...Κάλιο άργά, παρά ποτέ... Και τώρα, μπρός... 'Αδειάστε τις τσέπες σας και δώστε όσα πήρατε σ' αυτές τις κυρίες!...

Χωρίς διαταγμούς τη φορά αυτή οι κακοποιοί, έλευθέρασαν την παραμύθια της έβγαλαν το αίματρο και παροήσαν στη δόνα Λούθ όλα τα κοσμήματά της.

Στο διάστημα αυτό, ή νεαρή κοπέλλα δεν μπορούσε άκόμα να συνέλθει απ' τη συνκίνησή της. Παρακολούθησε απ' την άρχή τις ένδαερούσες αυτές σκηνές, και κάφωμεν τώρα με κατάπληξη τα άμύθητα ύατια της επάνω σ' αυτόν τον άγνωστο, ο όποιος σαινιόταν νύχνη τόσο μενάλη έπιβολή στους άπαιθρώπους εκείνους κακούλους.

—Είμε όλα όσα είνατε, σενόρα ; της ειπε τότε με άδούτητα ο άρχηγός των ληστών. Μήπως τυχόν σάς λείπει τίποτε, άκόμη;

—Σωστά όλα, κύριε! άποκρίθηκε μισοζώντανη απ' την τρομάρα της ή

δόνα Λούθ.

—Καλά, ειπε άλλά εκείνος. Και σεις, θρωμάσηδες, μπορείτε ν' άποσυρθήτε... Πάρτε με προφύλαξι μαζί σας και τους πληγωμένους... 'Εγώ θά συνοδέψω τις κυρίες αυτές ως το σπίτι τους!

Οι κακοποιοί δεν άργησαν να ξεαφανιστούν. Μόλις έμεινε μόνος με τις δυο γυνάκες ο άγνωστος, ειπε στη δόνα Λούθ με άλλόγοχη τρυφερότητα:

—'Επιτρέψτε μου, σενόρα, να σας προσφέρω το μπράτσο μου ως το μέναρό σας... 'Ο τούμος, τον όποιο νοιώσατε, κλονίζει τα θήματά σας... "Όσο για τον πληγωμένο ύπυοσή της, στέλνετε κατόπιν και τον άναζητή... Είμε έκτός κινδύνου!...

Μηχανικά, χωρίς ν' άποκριθή ή δόνα Λούθ, πέρασε το χέρι της στο μπράτσο του.

Έξκίνησαν.

"Όταν έφθασαν στο μέγαρο του στρατηγού, ο άγνωστος σημάλε το κουδουνάκι της έξόστιας. "Επειτα, θγαζόντας το καπέλλο του, ύποκλήθηκε κι' ειπε:

—Σενόρα, σενορίτα Λούθ, είμαι εύτυχης γιατί ή τύχη μου επέτρεψε να σας προσφέρω μιά μικρή έκδοίλευση... Θένω και πάλι την τιμή να σας ξ α ν α δ ώ... 'Από πολλές ήμέρες τώρα, έχω γίνει ή άόρατη σκιά σας... 'Ο Θεός που μουδωσε την έπαυμονία να σας μιλή τη στιγμή αυτή, άσφαλώς θα μου επιτρέψη και να σας ξαναδώ άλλη μιά φορά άκούμη... "Εστω κι' άν πρόκειται να φύγετε σε μόνον ταξείδι μαζί με τον θείο σας, έπειτα από λίγες ήμέρες... Σας άγαπά όπως λίγος άγαπών, σενορίτα, κι' άς μη με ξερέτε ποίος είμαι... Μιά φορά μόνον σας είδα ποιά καρού, σε κάποια συγκέντρωση, μιά αύτό ήταν άρκετό για να με δέση παντοτεινά μαζί σας... 'Ωρεθούσά ρ, σενορίτα!

Σαναύποκλήθηκε άλλη μιά φορά, πάλι, ο άβρής κι' άλλόκοτος αυτός άγνωστος ύπός στην έκθαυδη νέα, κι' έπειτα έβαλε το καπέλλο του και γάχκε στο βάθος του σκοτεινού δρόμου.

Δεκατέτε ήμέρες πιά ύστερα απ' την ρομαντική αυτή περιπέτειά της—την όποία, ώστόσο, δεν άνέθεσε στις τελευταίες τρυφερές λεπτομέρειες στον θείο της— ή δόνα Λούθ έθευε μαζί του για τί πάμτες, χωρίς να ξαναδθ τον άγνωστο. Μονάχα, την πασαιυή της άναγωγής της και κατά τή δούδου, καθώς έυπαίνε στον κοίταμα της να κοιμηθθ. Θήηκε επάνω στο μαξιλάρι της κοιμισσόμενο ένα μικρό ναρκάκι διπλωμένο στα τέσσερα. "Ηταν γούμματος ύπέ, τεταγμένο, κι' ειγε μόνον αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες με ναοακλήρα καλλιγραφικόν και κομωόν:

"Κατενόδιο, σενορίτα Λούθ... Και να θυμάστε πάντα, ότι σας ήπα άρεθονιά! "Θά ξαναϊδοθίατε δηλαδή, — 'Ο σπτήρας σας, της δούδου Κοσμηματοποιών.

Γιά πολύν καιρό, ή παράδοξη αυτή περιπέτεια άπασπολοθός το μισόλο της νεαρής κοπέλλας. Σε μιά στιγμή υάλιαστα και μετά την πυοακία του δάσους, ειγε νοιώσει πως ή Μεγάλη Καοδιά κι' ο άγνωστος της κάλλε δέ λος Πλατέρος ήσαν το ίδιο πρόσωπο. "Η ύποψια της διως αυτή γήγνησα έβήσε, γιατί τίποτε δεν φαινόνταν να την δικαιολογή. Για ποιά όσους σκοπό και για ποιά λόγου, ή Μεγάλη Καοδιά θά άποακουονόταν τόσο άπότομα από κοντά της, μόλις την έσωσε απ' την έπιθεσι των ληστών;... Κι' εκείνοι πάλι, γιατί προσφονούσαν άρχηγό τους, τον άγνωστο σωτήρα της;... "Όστε θά ήταν ο λήσταρχός των, βέβαια, πράγμα και ιδιότης τά όποια δεν συμβαζόντουσαν καθόλου με την έξαοριστή, την καταπληκτική και χτυπητή άργοντιά

Δόνα Λούθ

—στών χαρακτήρα και σ'αυτό παρουσιαστικό—της Μεγάλης Καρδιάς.

Χάρη ν'αυτό καλονοιώθη ή δόνα Λουθ, σ'ανέβαινε τώρα στήν ψυχή της ή έφεζε μυστηριώδη μεταβολή: "Αν και τ'α δυο αυτά γεγονότα, ή έπιθεσις δηλαδή τών ληστών σ'ατο Μεξικό κ' ή πυρκαϊά τού δάσους στίς πάλμης, ήσαν τής ίδιας σπουδαιότητας μ'απ'όσο σ'ατά άθωα μάτια της, ώστόσο ο πρώτος σ'απ'ότι τής έσθηνε σιγά-σιγά. Καί μέσα στή σκέψη της πεία, γιγαντανόταν διαρκώς πολυπόθητη μα και τυραννική ή ανέμινη της Μεγάλης Καρδιάς!

Δέν τήν πρόβωσε ή γυναικεία διαίσθησις της, τή δόνα Λουθ. Διάλεξε ή άγνή ψυχή της εκείνον π'ούπρεπε ν'α διαλέξη. Χάρησ τήν καρδιά της γιά πάντα σ'ατόν ήπτοτικό κυνηγό, σ'ατόν δεύτερο σ'ατήρα της, κ' ή άς είχε προηγηθεί ρωμαντικά σ'ατο παρθενικό μυσλό της ο πρώτος εκείνος ήβρας τής κάλλε δέ λός ήλιπότερος, έπίσης άβρός κ' ήπτοτικός σ'ατόν δεύτερο.

Καί τ'αυτο, γι'ατί ο δεύτερος ήταν έάστερος κ' ή άγνος σ'ατόν κοπέλλα: "ήταν ή Μεγάλη Καρδιά. Ένω ο πρώτος, κάπως ή-ποικλος και ήπτοτος, ήταν έννας έσπεομένης ευπατρίδης τής Μεξικανικής άριστοκρατίας, με έγκλημητική ψυχή και σκεπτικό παρελθόν και παρόν:

"ήταν ο γνωστός μας πειά ήλθαρχος Ουάκτεχνο...

Πώς ποθούσε τώρα ή δόνα Λουθ ν'α ξαναδη τόν νειρό κυνηγό!

Τό γι'ατί δέν τ'έφερε καλά-καλά κ' ή ίδια. Διψούσε άπ'όλω και μόνο ν'ατόν ξαναδη, ν'α άκούση τόν ήχο τής φωνής του, ν'α μεθύση άπ' τόν γλυκό κ' ήπτερόφωτο θλέμμα του!

Πώς ν'α τόν ξαναδη όμως;

Στήν έρώτησι αύτή, ώρνωθόταν έν ένα τέτοιο άνωπέρβλητο έμπόδιο, ώστε ή φτωχή κοπέλλα άπελπίζόταν κ' ήσκούβε με άποθήρρουνι τό κεφαλάκι της.

Κάτι όμως, κρυμμένο θαθειά σ'ατήν ψυχή της, ίσως ή θεϊκή εκείνη φωνή—ή όποια μιλάει σ'α τις καλλιές κατά τή στιγμή τών άθάων έρωτικών ρεμβασμών των—τής ψιθύρισε σιγά-σιγά ότι δέν θ'α άρνούσε ή πόθος της ν'α πραγματοποιηθή.

Πότε; Πώς;

Κι' ή ίδια δέν ήξερε, μα έλπιεσε άόριστα πώς κάποιο άπρόοπτο έπίσ'αδιο, ή — έστω! — κ' ήννας κίνδυνος τρομερός πού θα τήν άπειλούσε, θά προκαλούσαν τήν πολυπόθητη αύτή συνάντησι.

ή άληθινή άγάπη άμφιβάλλει σιγά, μα δέν άπελπίζεται ποτέ.

XIII

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΖΑΡΚΑΔΙ

Τέσσερες ήμέρες μετ'α τήν έγκατάστασι κ' ή όχύρωσι τών Μεξικανών σ'ατο νέο στρατοπέδον τους, ο στρατηγός—ήσυχος πειά άπό τυχόν έπιθέσεις Έρουθροδέμων ή κακοποιών—θέλησε ν'α πεπαλήσει τίς μυστηριώδεις ανάτηρήσεις του.

Γι' αύτο, και μόλις άρχισε ν'α γαράξη ή αύγή, πετάχτηκε εύδιάθετος έξω άπ' τή σκηνή του κ' ήδωσε διαταγές σ'ατόν Πολυλόγ'α ν'α έτοιμαστή γιά τή σχετική έκδρομή. Ένα τέταρτο τής ώρας άργότερα, ο στρατηγός, ή δόνα Λουθ—ή όποια θέλησε ν'α τόν συνοδεύσει—ο άρχιγαμθούζινος και δυό λαθρος έγκατέλειψαν όλοι έφιπτοι τόν καταυλιμό και χώχχαν σ'ατο γειτονικό δάσος.

—Προς ποιά κατεβήσαν έπιθυμεί ή έξοχότης σας ν'α τόν οδηγώ; ρώτησε τότε ο άρχιγαμθούζινος.

—Άκουσε κάποιον άπ' τούς άνθρώπους σου ν'α λέη, ότι αύτό το δάσος έδω κατοικείται άπό μερικούς κυνηγούς! άποκοίθηκε ο στρατηγός. "Ισως ν'α μπορούσι αύτοι οι άνθρωποι, ν'α δώσουν καμιά διασωτιστική πληροφορία γιά τήν ύπόθεσι πού με άπαχολεί... Μπορούμε ν'α θρούμε κάνα καλούθι των;...

—Εύκολο αύτο, έξοχώτατε... Είναι τόνο πυκνό κ' ή άγριο τό δάσος, ώστε ασφαλώς θα έσχωρίσουμε εύκολά τή γειτονιά άνθρώπων ύπάρξεως... Άς προχωρήσουμε, λοιπόν!...

ή έπιτόνη πορεία των διαρκούσε τώρα έδω και δυό ώρες. Χωνότουσαν διαρκώς μέσα σ'α ήν πυκνή και θαμφοπώτατη ζούγκλα, άλλους άκολουθώντας στενά μ'α μονοπάτια κ' ή άλλοτε δημουργώντας οι ίδιοι περσάμα άνάμεσα άπ' τίς πανύψηλες κ' άγκαθωτές λόγους. "Όλοι όμως σινοδαστημιόσαν γιά τόν έκνευριστικό αυτόν λαθροήθο, μέσα σ'ατόν όποιο είχαν μπλέξει, έκτός άπ' τή δόνα Λουθ.

"Ω, ήταν κατεβουσιασμένη ή άγνή και ρωμαντική σενοριτα, άπ' τήν πρωτοδοκίμασι αύτή έκδρομή της: "Ισως, κατά τή διάρκειά αύτής, ν'α άντάμεινε κάπου—έντα τυχαία κ' ή άπροσδόκητα—τόν αξέχαστο κ' ήπτερόφωτο άγαπημένο της!...

Σ'ε μία στιγμή, τή ρώτησε ο θεός της άπό ένδιαφέρων:

—Μήπως ύποφέρεις, παιδί μου;

—Τί λέτε, θεί μου; έξοπασε τότε άκτινοβολώντας, ή νέα. Καί

να νιώθω άκόμη λίγον κόπο, με άποζημιώνει με τό παραπάνω ή μεγαλειώδες ώμορφιά τών τοπίων πού περνούμε... Νιώθω καλωσύνη σ'ατήν ψυχή μου και έαστεριά σ'α τις σκέψεις μου, μ'απ'όσο σ'ατέπαινες κ' ή έλκυστικές αυτές έρημιές πού μέσ τριγυρίζουν... Είναι σ'α ν'α νιώθω π'α κοντά μου τόν Θεό... Άχ, πώς είναι ευτυχιόμένο, θεί μου, όσοι ζούν έδω!

"Ο στρατηγός τήν κυττούσε τώρα παραξενεμένος. Με άόριστη ύποψία τή ρώτησε:

—Πώς γεννήθηκαν σ'ατήν ψυχή σου, κόρη μου, αύτά τ'α ευγενικά μέν, αλλά και κάπως άνησυχητικά γιά τήν ηλικία σου αίσθήματα;

—Δέν ξέρω, θεί μου! ψιθύρισε δειλά και ντροπαλά τώρα, ή δόνα Λουθ. Είναι μία άμάθητη νέα, πού έχω αισθανθή σ'ατόν κόσμο μόνον τήν καλωσύνη σας, τήν προσ'ασία σας και τίς ευεργεσίες σας... Τί είναι αύτο, τώρα, πού με άναγκάζει σ'α τις μέσ-στιγμές ν'α ποθώ τόνο τή μοναξιά και τή γαλήνη;... Νά, θα ήμιον ευτυχιόμένη πραγματικά, άν καλούσε σ'ατο μέλλον όλη μου ή ζωή ήδω σ'α τις άπέραντες και σιωπηλές έρημιές!...

"Ο στρατηγός ένιωθε κατάπληξη. Πρώτη φορά σ'ατή ζωή του έβλεπε τήν άνειψία τού τόσο ξανααμμένη άπό ψυχικό ένθουσιασμό και πρώτη φορά άκούσε άπ' τό στόμα της τέτοια παράξ'ανα λόγια. Πολύ τ'α άνήσυχος τώρα, θέλοντας ν'α έξερευνήσει π'α θαθειά κ' ήσο π'α άθρά μπορούσε τήν παρθένο ψυχή της, έτοιμαζόταν ν'α τής άπευθύνη κ' άλλες έπιθέσεις έρωτήσεις.

Μά διεκόπη άπότομα. Τή στιγμή εκείνη ο άρχιγαμθούζινος ύψωσε τό χέρι του θίασ, προσ'αίζοντας έτσι σιωπηλά ν'α σταματήσουν τ'α έλογα τους δύοι και πλησιάζοντας σιγαλά τόν στρατηγό τού ψιθύρισε άδύνατα:

—Κάποιος άνθρώπος, μπροστά μας!...

"Ο καθένας μαρμάρωσε άμέσως σ'α τή θέσι του.

Στις άχανείς εκείνες πάλμης, σ'α άνεξεπείλητα εκείνα δάση, ή λέξις «ά ν θ ρ ω π ο ς» σήμαινε σκεδόν πάντα «έ χ θ ρ ό ς».

"Ο άνθρωπος σ'ατήν πάμπα είναι π'ατό έπιφόβος γιά τόν όμοιο του κ' άπ' τ'α άγριότερο άκόμη θηριο.

"Ο άνθρωπος εκεί, είναι έννας αντίπαλος, ο όποιος με τό δίκασι πού ισοχουότερο άρπάζει όλόκληρον τόν πενήτρο καρπό τών αιματηρών ιδρώτων και τής άγρίας εργασίας τού άλλου. Γι' αυτόν τόν λόγο, όταν άνταμιώνουν καμιά φορά σ'α τή ζούγκλα

Ίνδοι ή Λευκοί ή Μιγάδες κ.λπ., παραμερίζουν δύσπιστα ο ένα άπ' τόν δρόμο τού άλλου και γαιρεπιούνα με άμοιβαίες προφυλάξεις. Κι' όσο ν'α άπομακρυνθούν κατόπι άμοιβαία, έχουν τ'α μάτια τους όρθαναίοντα, τ'αυτά τους σπληνώμενα και τό δαχτύλο τους σ'α τή σκανδάλη τών πιστολιών τους!

Στή λέξι λοιπόν «έννας άνθρώπος», ο στρατηγός κ' οι συνοδοί του έτοιμάστηκαν ένστικτικά ν'α άμυνθούν, και κρατώντας τ'α πιστόλια τους σ'α τ'α χέρια λόξωσαν άπ' τ'α μονοπάτια: Σκόπευαν ν'α «ταμπουρωθούν» πίσω άπ' τούς πυκνούς θάμνους, πού θριασκόντουσαν π'αλά τους, γιά ν'α άποφύγουν συγχρόνως και κενέαν αίφνιδισμό.

Μά γρήγορα άνάσασαν. Πεινήντα περίπου θήματα μπροστά τους, στεκόταν, άκίνητος άκόμη και χωρίς τίποτε τό χεθρικό σ'α τή σ'ασι του, ο άνθρωπος εκείνος. Άκούμπουσε τ'α χέρια του σ'α τή μακρύκανη καρραμπινα του, τής όποιας ο ύποκόπανος ήταν σπληνιμένος σ'α τή γή ως σημείο φυλικών θαδέσεων.

ήταν έννας άντρας νέος, ψηλός, με έννεργητικά χαρακτηριστικά και με θλέμμα ελικρινές κ' άποφασιστικό. Φορούσε τή δερμάτινη φορεσιά τών κυνηγών τής πάμπας, τού όλογο του θοσκοίσε ήσυχά π'αλά του κ' ήννας πελώριο σκυλλά—πού γκρηνιάσε άπειλητικά γιά τήν παρουσία τών ξένων εκείνων—θριασκόταν ζαρωμένο σ'α πόδια του.

Βλέποντας, ο άνθρωπος αύτός, τους διαταγμούς τών Μεξικανών μας, κ' άνυπομονώντας γιά τίς θουδές προφυλάξεις των, θέλησε ν'α έξακοίθαση με ποιούς είχε ν'α κ'ακή και φόνανζε τραχειά και σ'ε γλώσσα άγγλική:

—Έ, αύτο κ'ατώ έείς! Τί διαβόλοι είστε και τί ήρθατε ν'α κάnete έδω;

—Κ'αράμπια! ξεφώνισε χαρούμενος ο στρατηγός. Έγγλέζους λοιπόν είσαι;... ή καταγωγή σου, άγνωστε φίλε, με καθυσανάζει!...

Βάζοντας ύστερα τό πιστόλι του σ'α τή θήκη του και γνέφοντας σ'ατους άλλους ν'α κάνουν τό ίδιο, έξακολούθησε:

—Είμαστε όδοιπόροι, κατακουρασμένοι άπ' τό δρόμο και τυραννισμένοι άπ' τό λοιπόν!... "Αν τ'ο ράντ'σο (καλούθι) σας είναι έδω κοντά, θα σας ζητούσαμε τήν άδεια ν'α μας φιλοξενήστε λιγάκι!

—Ιστανό λοιπόν είστε; είπε κ' ή άγνωστος τώρα με τή

σειρά του, ειδικά τους ισοπανικά και χαμογελώντας. Πλησιάζετε τότε άφραβα... Το «Μαύρο Ζαρκάδι», όπως με ονομάζουν εδώ στην πάμπα, είναι ένας καλόψυχος άνθρωπος όταν δεν τον πειράζουν... Κοιτάσει λοιπόν έλευθερα από ράντο μου, κάτι θα βρεθί ή να ξεγελάσετε την πείνα και τη δίψα σας και χαλάλι να σας γίνει!

Μόλις άκουσε το όνομα «Μαύρο Ζαρκάδι» ο Πολυλογάς, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει κάποιο ακριχτήρα εφαινικό τρόμου. Ήλθε μάλιστα να μουρμουρίσει κάτι και στον στρατηγό, μά δεν πρόλαβε. Και τούτο, γιατί ο κυνηγός ριχνοντας το δόπλο του στον ώμο, πλησίασε κιόλας προς τώ εκεί και χαιρετώντας άβρα κάι οιωπλιά τή δόνα Λούθ, είπε κατόπιν στον στρατηγό:

—Μή διατάξετε, κύριε... Το ράντο μου δεν άπχει πολύ κι' άν ή σενορίτα νιώθει την όρεξη να ξεκοκκαλίσει ένα νόστιμο κομμάτι ψητού έλαφιού, είμαι σε θέσι να τής προσέρω ήπιωτικά αυτή την ευχάριστη!

—Σας ευχαριστώ, κ α μ π α λ λ ε ρ ο (κύριε) ! είπτε χαρούμενη και γελαστή ή δόνα Λούθ. Όμοιολόγ, ότι τή στιγμή αυτή νιώθω κούρασι και πείνα άουνηήστες!

—Ένοια σας, σενορίτα, και κάθε πράγμα θάρθη στον καιρό του! Έκανε άποφθεγματικά και σοσάρα τώ Μαύρο Ζαρκάδι. Για να φθάσουμε όμως έκει τώ γρηγορότερο, έπιτρέψτε μου να νιώσω έγω ό δόνηός σας για μερικές στιγμές!

—Έίμαστε στις διαταγές σας, είπτε τότε ό στρατηγός. Προπεριέτρε και σας άκολουθώμε.

Ό κυνηγός πλησίασε στό άλογο του, θρέθηκε μ' ένα πήδημα στη έλλα και θάδιε μπροστά. Σε μία στιγμή όμως, στρέφοντας να δή άν τόν άκολουθούν καλά οι έλλα, ξεχώρισε έξάφνα τόν Πολυλογά, ό όποιος—άναγκαστικά τώρα—είχε άποτραχτή τη έξω άπ' τή λόγιμη που τόν έκρυβε θεληματικά τώ ώς τότε.

—Μπα; είπτε μέσα τώ σκιρτώντα τώ Μαύρο Ζαρκάδι. Έδώ είναι λοιπόν αυτό τώ παληόμυτρο; Όσοτε έχει δικαίο ή Μεγάλη Καρδιά να υπομιάζεται συνομορίες... Χμ, πρέπει τώ γρηγορότερο να κάνω ένημερη τή σενορίτα για τώ άσχημο παιχνίδι που τής έτοιμάζουν!

—Τί συμβαίνει, φίλε είπτε ό στρατηγός, παρατηρώντας τή κίνησι που είχε κάνει τώ Μαύρο Ζαρκάδι.

—Τίποτε, σενός... Άπλως κούτασα να δώ άν με άκολουθήτε κανονικά... Υπομονέψτε... Σε μισή ώρα φθάνουμε... Θα φθάνωμε γρηγορότερα, μά θα κάνουμε έναν μικρό κύκλο, για να μή τρομάξουμε τούς κάστορας που θρίσκονται έδώ μπροστά μας, στό γειτονικό έλος.

—Άχ, πόσο ήθελα να δώ τή χαριτωμένα αυτά ζώα, για τώ όποια έγω άκούσι τόσο και τόσο περίεργα! φώναξε με λαγύρα ή δόνα Λούθ.

—Ένοια σας, σενορίτα, και θά σας όδηγοω. Έπειτα! είπτε τώ Μαύρο Ζαρκάδι λαμτώντας άπό κρυφή γαρά, που θρήκε έτσι μια πρόφασι να μείνη μόνος μαζί τής. Άν έννοείται ό... ό στρατηγός...

—...που είνε θεός μου! διέκοψε ή δόνα Λούθ πρόχαρη.

—...που είνε θεός σας, συνέχισε άβρα τώ Μαύρο Ζαρκάδι, σάς έμπιστευθή σε μένα!

—Με δλη μου τήν καρδιά, φίλε μου, και χωρίς συνοδούς μάλιστα! είπτε με πεποίθησι ό στρατηγός, καρφώνοντας τώ δέξυ τώ θλέμα τόν τιμία κι' ελικρινή φυσιογνωμία τού νέου.

—Γ κ ρ ά θ ι α ς (ευχάριστώ)! περιωρίστηκε να πη έπλά τώ Μαύρο Ζαρκάδι και σπρωπύσε τώ άλογο του για να έπιταχύνουν τή πορεία τους.

Ότερα από ενός τετατόρου τής ώρα καλαπισώ ακόμη, έφθασαν όλοι μπρος στό ράντο τώ Μαύρο Ζαρκάδιού, Ήταν μά άθλια καλυβούλα καμωμένη από πλεγμένα κλαδιά δένδρα και σκεπαμένη με μισόξερους σωρούς φύλλων. Ίσα-ίσα, δηλαδή, για να προφυλά τούς έννοικους τής άπ' τόν ήλιο.

Ένας δεύτερος κυνηγός, σύντροφος τού Μαύρου Ζαρκάδιού, σκυμμένος σ' ένα σουβλιμένο κομμάτι έλαφιού, έπιστατόσε στό ψήσιμό του σε σιγαλή φωτιά και δεν φάνηκε να δινή έξαιρητική προσοχή στην εμφάνισι τών ξένων. Φορούσε τώ κουστούμι τών κυνηγών κι' αυτός κι' ήταν ώς σασάνια έτών. Μά ή κούρασι, ή στερήσις και τώ άγριο έπάγγελμά του, είχαν χαράσει στό τραγύ κι' έπίσης ελικρινές πρόσωπό του ένα πυκνότατο δίχτυ άπό θαθείες ρυτίδες, ή όποιες τόν παρουσίαζαν σχεδόν γέρο.

—Φθάσαμε, σενορίτα! φώναξε τώρα ό νέος κυνηγός. Κοιτάστε και σεις, κύριοι... Τώ φατικό μου είνε μικρό, μά είνε φιλόθενο και μία χωράει όλους!

Όι ταξειδιώτες μας κατέθηκαν άπ' τώ άλογά τους, μπήκαν στό ράντο και έξπλωσαν άναπαυτικά έπάνω σε στρωμένες άπό γλωρά φύλλα, σκεπαμένα με δέρματα άρκτων, ζυγκουάρ κι' έλασιών.

Τώ φαγητό ήταν άφθονο κι' όλοι τώ καταβρόχθισαν με όρεξη. Έπειτα ή δόνα Λούθ, ό άρχιγαμβουζίνος κι' οι λανθέρους μισο-

ξαπλώθηκαν ό καθένας τους κάτω άπό σκιερά δένδρα, για να περάση ή ώρα τής μεσημεριάτικης λαύρας, ενώ ό στρατηγός κάλεσε πώ τέρα τώ Μαύρο Ζαρκάδι για να κάουσι τάχα έναν μικρό περίπατο.

Περίπασαν μαζί στό δάσος, οιωπλοί για άρκετές στιγμές, κι' έξάφνα ό στρατηγός είπτε στό Μαύρο Ζαρκάδι:

—Φίλε μου, έπιτρέψέ μου πρώτα να σ' ευχαριστήσω για τήν ελικρινή και πρόθυμη φιλοξενία σου... Και τώρα, έπιθυμώ να σού άπευθύνω μερικές έρωτήσεις.

—Καιπαλλέρο, πρόθυμα θα σας άποκριθώ, όταν έπάρχει ή άνάγκη! είπτε με ύπεκφυγή ό κυνηγός. Ξέρετε αυτό που λέν' οι Έρυθρόδερμοι: «Σε κάθε λέξι, που λές, να κατινίζης και τήν πίπα σου, για να ζυγίσης έντωματά ό τά λόγια που έσοτοιζίσης»!

—Αυτά που μου λές, είνε λόγια φρονίμου ανθρώπου! Ξανάπε έκπληκτος λιγάκι άνεστρήτη κι' έλευθερη από κάθε δουλικό δεσμό... Λείπων, θλέμεις, έδώ ή μικροσθλιότητες τών πόλεων και τής κοινωνικής ζωής γενικά!

Στέναξε τώρα βαθειά ό στρατηγός, ένα δακρυ φευγάλες κύλησε στό γκρίκας μουστάκι του και μία δειλή έρώτησι—πίό δειλή και διασταχτική τώρα—άνέθηκε στό γείλη του:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Απ' τώ Κουεμπέκ.

—Ά, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τή θορεινα μέρη, δηλαδή τώ Μαύρο Ζαρκάδι, κούνησε καταφατικά τώ κεφάλι του.

Ό κυνηγός έπληξε έπισης μερικές στιγμές σιγαλίας. Κι' ό στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Από ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

